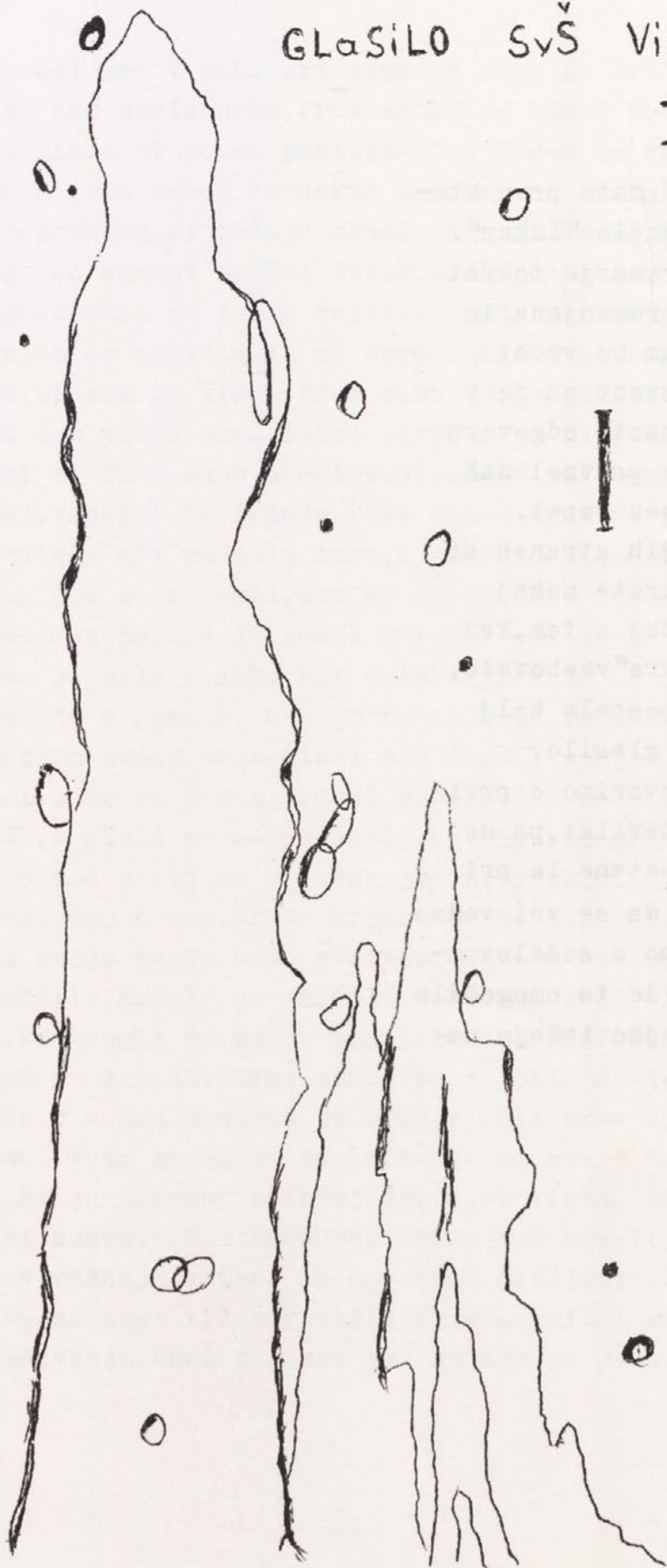

1917

GLASILO SVŠ Vipava -

- leto V.
- številka I.

SEMENIŠKA
KNJIŽNICA
V VIPAVI

k

R

ε

V rokah imate prvo številko letošnjih "Isker". Zunanja oprema je tokrat nekoliko spremenjena in upamo, da vam bo všeč.

Druga novost pa je v tem, da je mesto odgovornega urednika prevzel naš prefekt Janez Zupet.

Na zadnjih straneh si lahko preberete nekaj misli in idej o tem, kaj naj bi "Iskre" vsebovale, da bi res postale bolj naše hišno glasilo.

Ko že govorimo o prvi letošnji številki, pa ne želimo, da ostane le pri tem, pač pa da se vsi vedno bolj trudimo s sodelovanjem, saj bo le to omogočilo čim pogostnejšo izdajo našega lista.

ZAIDE, DA LAHKO ZOPET VZIDE

Sedel sem v sobi pri odprtem oknu in zrl v sonce. Bilo je nekaj nad horizontom. Pred oknom je košat kostanj, skozi kate-
rega liste mi sonce pošilja svoj žarek na knjigo, ki jo imam
odprto pred seboj. Ravno kar sem namreč bral. Pisatelj lepo opisu-
je popotnika, ki potuje skozi lepo jesensko pokrajino. Med branjem
si je en samcat sončni žarek utrl pot skozi krošnjo kostanja in
me predramil na listu knjige. Nevede je list postal drugačen. Črke
na njem so oživele in se spremenile v živo podobo svojega pomena.
List, ki sem ga videl pred seboj, je postal filmsko platno. Kot v
kinu sem videl pred seboj vse, kar je bilo napisanega v knjigi.
Obdal me je neznan občutek. Sladkost in obenem strah pred samim
seboj, veselje in mržnja. Tako sem v to živo predstavo zrl nekaj
trenutkov ali pa dalj časa. Z mislijo nisem bil prisoten v tele-
su. Ko sem se zdramil, sem se skozi okno zastrmel v neskončno da-
ljavo. Moj pogled je vodil žarek. V oči me je zbadel zlat sij.
Sonce je bilo veliko kot malokdaj. Zdelo se je, da komaj pričakuje
srečanja z goro, ki nam ga bo zakrila, in da se komaj zadržuje na
nebesnem svodu. Brez misli sem strmel vanj. Sedaj me v zenice ni
badel samo en žarek, temveč sem imel v očeh sonce samo. Oči so me
peklo. V glavi pa me je žgalo, kot bi bil zraven najhujšega ognja.
Mesto pod mano se skorajda ni razločilo. Videl sem le velike
narazločne sonce. Zlata krogla pa je bila živa. Sprva se je blešča-
la s svojo žgočo belo svetlobo, nato pa so se oči zožile in zenice
sploščile. Krogla je pričela dobivati svoj videz rumenooranžne ba-
rve. Po krogli pa so se spreletavale barve, kot bi zrl v vedro
tekočega železa. Okrog sonca pa je bilo nošteto zlatih obrobov,
ki so v vedno manjšem premeru segali prav do okna, na katerem sem
slonel. Tako se mi je zdalo, da je od sonca do mene speljana velika
cev, ki je podobna notranjosti cevi risane puške, če jo gledamo
proti soncu. V tem trenutku sem v tek krogli odkril odgovore na
vsa vprašanja. Smisel in nesmisel življenja. Ta trenutek ga ni bilo,
ki bi mi zastavil nerešljiv problem. Videl sem stvarstvo, vredno
občudovanja. Prolotel sem vsa znanja iz poduk o soncu.

Da, sonce je vir življenja. Med tem pa se je žareča obla že čisto približala hribu. Kot bolesten klic se mi je zazdelo, ko sem začul pred seboj v kostanjih grlico, ki je zagrulila. Zakaj ravno v tem trenutku se je sonce dotaknilo horizontalne črte. Kot bi ptica obžalovala konec dneva, kot bi vedela, da je noč mrka in da njeno okrilje ni verno zavetišče. Kot se je prej zdelo, da sonce komaj še zadržuje svojo težo na nebu, se je sedaj zdelo, da se težko poslavlja od nas. Toda, kot je zapisal naš pisatelj: "Da se človek ne naveliča, sonce vsak večer zaide, da lahko vsako jutro lepše vzide".

Šele sedaj sem spoznal, kaj je slovo dneva. Sonce je bolešno pošiljalo svoje žarke po pokrajini, kot sle, ki jih zadnji trenutek pošlje, da nežno objamejo pokrajino, nato jih pritegne za seboj v zaton.

Pod menoj je v težkem mraku čepelo mesto. Puste hiše in mrtva pokrajina. Zavel je hladni vetrič, da me je streslo do kosti.

Koliko misli se ti poraja ob takem koncu dneva. Zopet sem en dan starejši. Minil je in gotovo se ne vrne več. Ali sem ga izkoristil? Sem napravil vse, kar mi je bila dolžnost ta dan storiti? Če ne, sem toliko na izgubi. Zakaj, kar je bilo zamujenega, ne bom nikdar več doprinesel. Žal mi je, da je konec dneva, pa kljub temu vesel, ker sem en dan bliže Njemu. Bogatejši za spoznanje.

Prijatelj, stopi z mano, da si tudi ti ob takem dihu narave razgledaš in razmisliš o sebi ter svoji usodi !

PJER

D A N

Brez hrupa,
brez napovedi
se pojavi.

Zaničljivo, brezбриžno
ga pogledam po strani.

Nič mu ni,

le dolžnost vestno opravlja.

Končal je.

Kako pa jaz ?!

Toliko sem zamudil.

Počakaj !

Samo še malo,

samo še to...

Počakaj...!

Ne bo ga več,

odšel je

brez hrupa,

brez napovedi.

KAKO BOŠ UMRL ?

Cilj je dopolnjen
pot je končan
in konec upov je in hrepenenja
in konec zmot, bolesti in prevar.

Te verze sem prebral lani, ko smo bili na izletu po Goriških Brdin in smo med drugim obiskali Medano-rojstni kraj Alojza Gradnika.

Toda verzi niso ostali samo na listu moje beleške, ampak smisel teh besed se mi je zasiđral v srce in od takrat me neprestano spremlja. Večkrat hočem to prezreti, odvreči v stran, toda premočno je zasiđrano. Teh nekaj besed me je že tolikokrat prisililo k razmišljanju, toda pesnikov duh jih je tako izrazil, da najden v njih vedno nove misli.

Ko sem stal pred grobom tega velikana, ki je dvignil veličino naše poezije v tak vrh, me je prevzela misel, kako lahko je mogel ta človek umirati. Kljub takratnemu razdivjanemu položaju sveta, kljub tolikim osebnim tegobam je njegova duša bila v zadnjih urah življenja mirna. Čeprav je bil tedaj politični položaj ostro protiversko nastrojen, je v bistvu svoje notranjosti ohranil vero v Boga. To je jasno pokazal v svoji poeziji in tik pred koncem svojega življenja, ko je Bogu priznal svoje napake in naredil korak k Njemu. Težak je bil ta korak, a ni se ga bal narediti. Njegove oči se niso ustrašile pogledati resnici v obraz. Kljub svoji veličini je pred Bogom spoznal in priznal svoje najhnost, svoje uboštvo človeka. In kdo ne bo takega človeka spoštoval, cenil kot moža, kot kristjana? To mu mora priznati vsakdo, pa naj bo kristjan ali pa praktični materialist, kajti njegove veličine se ne da izbrisati.

On je postal za nas že zgodovinska osebnost, vendar njegov duh živi.

Kaj pa današnji človek? Bo tudi on ob zadnji uri s tako lahkim srcem lahko izrazil Gradnikove verze? Bo njegova duša, ki je celo življenje bila eno samo hrepenenje, ena sama želja, našla mir?

Upal bi si dvomiti. Kajti imam občutek, da današnji človek ne vidi več pred seboj cilja in smisla, ampak je pred njim gola vsakdanja materialnost. Ta zavesa mu zapre pogled, da ne vidi, kje sploh je. Ta materialnost zajema tudi kristjane, ker živimo v družbi, ki je s tem nasičena. Še posebej se oprijema nas mladih, ki nihamo in iščemo poti v bodočnost. Nehote stojimo pred vprašanjem, kje je rešitev. Kdo nam jo bo dal? Nietzsche v svoji filozofiji, znanost, politika? Tega se oprijemamo mi mladi le kot posla. Rešitev pa iščemo nekje globlje. Eden jo najde, drugi izgine v vrtincu materialnosti.

Kdo naj nam prinese rešitev, če ne vera-Bog? Mnogo jih je, ki to zavračajo, vendar nekje v globini svojega bistva priznajo, da je rešitev le v tem.

Toda koliko doživi mlad človek Boga, je odvisno od posameznika. Vendar pri tem igramo vlogo tudi mi, ki se štejemo za člene Cerkev. Mnogi ne sprejmejo Boga takega kot ga današnja Cerkev nudi.

Kdaj bo začela Cerkev dajati Boga z dejanji in ne z besedami! Exempla trahunt! Besede so le fraze in goli dim. Zato pa se današnji mlad človek ne navdušuje.

Bomo umirali mi mladi s tako zavestjo kot naš Gradnik ali bomo imeli še naprej smrt za tabu?

Berto Flos

FIAT

Zunaj je zalajal pes, ko pa je začutil domačega človeka, je vtihnil in se, rožljaje z verigo, spet spravil v kočo. Po vasi so že ugašale luči; ljudje so bili urujeni od napornega dne in so želeli noči ukrasti del njene moči.

Na hribu je še vedno pred hišo brlela luč. Počasni koraki so se približevali po klancu in ko je pred hlevom nekdo zakašljajal in je zaropotala s prodornim glasom kosa, ki jo je nekdo obesil, je zatrdno vedel: oče je.

Vedel je, da ta trenutek mora priti. Čutil je, ne, gotov je bil, da bo težak.

Odprla so se vežna vrata. V kuhinji ni bilo nikogar, zato je oče vrgel klobuk v kot, po svoji stari navadi sedel na stol ob kredenci in se naslonil na mizo. Tako se je vedno zdel, kot bi se v svojem premišljevanju popolnoma odtrgal okolju in se s svojimi mislimi podal v neskončnost.

Tiho je bilo...

Stal je sredi sobe, napet do skrajnosti. Že se je hotel prestopiti, pa ni mogel. Bal se je; ni sicer vedel česa, a bal se je.

Zopet se je nekaj zaslišalo iz kuhinje. Oče je vstal in šel pogledat, če so mu pustili kaj v loncu, ki je pokrit stal na kuhalniku. Zaropetala je prkrovka pa kmalu se je spet zaslišal njen ropot. Vedel je, da oče ni našel ničesar za jesti.

"A je kdo pri hiši ali ne?" se je tedaj ježno oglasil. "Mica, skuhaj mi kaj, saj ves dan nisem ničesar jedel!" Nihče se ni oglasil, bilo je kot izumrlo.

"Ja, kje pa ste vsi, za hudiča?" je stopil v vežo in rahlo priprl vrata sobe, kjer je stal sin v skrajni napetosti.

Ko je zagledal luč, je z grobo kretnjo odrinil vrata. Pijano se je zamajal med durmi in s čudnim izrazom stopil naprej in se bolj spustil kot sedel na divan. Tišina je bila med njima in glasno se je slišalo globoko, piskajoče očetovo dihanje.

"Oče, jaz grem!" je zavpilo mednju.

Tiho je bilo...

Sedel je še vedno in nepremično gledal v tla, kot bi bil v ekstazi. Rahlo so mu trepetale mišice in zgubane roke, sklenjene v železno gauto, so mu ležale na kolenih.

"Oče, jaz grem, če tudi v nesrečo in polom!"

Oči so še vedno mrzlo gledale v tla; zdelo se je, da ne sliši usodnih besed, ki so mu prihajale nasproti. Prsti so mu sem in tja trzali, dihal je globoko, piskajoče in odsekano, kakor prej. Brazgotina, ki jo je staknil nekje proti koncu vojne in ki je bila bleda, je za malenkost pordela. Toda bil je le privid, strašen privid.

Nenadoma je globoko in sunkovito vzdihnil, kot bi se v njem nekaj pretrgalo. Mislil je, stoječ pred njim, pripravljen na vse, da ga bo zlomilo.

Oprl se je z rokami na divan in vstal, kakor da na plečih nosi težko breme. Zdaj je stal pred njim s sklonjeno glavo kot bik, ki mu je mesar pretrgal življenje in se z zadnimi močmi drži na nogah. Dvignil je glavo in široko odprte, začudene in na pol pijane oči so se zazrle vanj. Toda le za hipec. Obstal je še trenutek v neki negotovosti, nato je z globoko povešeno glavo stopil proti vratom. S počasno kretnjo je ugasnil luč in pustil sobo za seboj v temi, kot težak, nevesel spomin.

Goltanec mu je otrdel in postal hrapav, tresoč se noge so popustile in glava je omahnila v dlani, ki so ležale na divanu. Počasi je nato vstal, se ozrl na star križ na steni ter izbruhnil: "Galilejec, za teboj grem!"

t

SREČANJE

Sam sem.
Vse je dolgočasno, enolično...
Čutim nezadovoljstvo;
Najraje daleč šel bi,
prč od sveta.
Toda glej
kraj gozda tam,
na njivi,
ob reki,
v zraku;
kaj ni nekdo tam ?
Na uho nekdo mi govori,
začutim v duši ga.
Tako mi je lahko,
saj nisem več sam,
ker on povsod me spremlja.
Najlepše je biti ob Njem !

Jezo

Sam,
v majhni sobici,
kjer se kratkočasi ob
otročkem vpitju
in jokanju !

Otrok,

ki ima na stotine prijateljev
v belih haljah,
a ne pozna besede

-Mati-

Ne pozna je,

nje,

ki mu je darovala življenje
in ga potem zavrgla.

Zakaj ?

Ne veste ?

Avtomobil je vendar več,
kakor otroški voziček !

-Danteus-

Ž R E L O

Čudovit si,
ti umazan svet,
poln gnusobe,
in
blata !
Poln sijajne tehnike,
ki napreduje
zato,
da si nekdo lahko obesi,
zlato verižico
na neki del telesa,
ki se nevarno napenja !
Medtem pa,
nekdo umira,
ker še niso izumili dežnika,
ki bi ne prepuščal toče bomb!

Nace

GOSPOD, SPREJMI ME !

Še preden sem vstopil v semenišče, sem imel veliko željo storiti ljudem veliko dobrega. Ta želja se je v meni vedno bolj večala. Tudi ko sem prišel k vojakom, me ni zapustila. S to željo v srcu sem postajal trdnejši, odpornejši pred mnogimi težavami, ki mi jih je nalagalo vojaško življenje in sem verjetno prav zaradi tega bil tako srešen, da sem doživel že marsikaj lepega-enkratnega. Čeprav mi vojaški dnevi gredo že v pozabo in v zaton, nekaterih ne bom nikoli pozabil. Vedno se jih bom spominjal, saj so to trenutki, ki so bili življensko doživeti in vredni, da sem jim v srcu odstopil delček prostora.

V kraju, kjer sem preživljal vojaške dneve, sem večkrat lahko obiskal cerkev in sestre, ki so delale v tamkajšnji bolnici. Z menoj je služil tudi vojak Peter, ki je postal pozoren in radoveden, kam tako pogosto zahajam. Povedal sem mu. Poprosil me je, če lahko gre z menoj. Rade volje sem mu dovolil in tako sva v dvoje hodila k božji službi. Vedno bolj mu je bilo všeč in začel se je zanimati za vse krščanske resnice. Večkrat sva imela dolge pogovore o veri in svetem pismu. Ob teh pogovorih mi je povedal vso svojo življenjsko zgodbo.

Bil je sin bogatih staršev. Noben od njih ni zahajal v cerkev. Ker je mnoge videl, da hodijo v cerkev, se je začel zanimati za to, toda dobil je vedno nezadovoljiv odgovor. Zaradi tega je v sebi čutil nezadovoljstvo, ki je postajalo vedno večje. Ko je videl, da si mnogi iščejo zadovoljstva v bogastvu, je kaj kmalu uvidel, da to njega ne zadovolji. Vedno si je mislil v sebi, da človek živi za nekaj drugega; toda za kaj? Večkrat me je prosil: "Daj, pomagaj mi, da bom vse to razumel." S tem ko je začel zahajati v cerkev, so se mu vprašanja, ki jih je imel na kupe, kar sama začela razvijavati. V božji bližini se je počutil varnejšega in popolnejšega.

Nekoč mi je dejal: "Krščen sem, to vem, saj mi je povedala stara mama, toda jaz bi rad sprejel še druge milosti, ki bi me varovale in utrjevale. Prosim te, pomagaj mi, da bom tudi jaz lahko sprejel v svoje srce Gospoda." To željo je izrazil nekoč tudi tamkajšnjemu župniku. Od takrat sva si z župnikom prizadevala, da bi mu prikazala lepoto in cilj življenja.

Nikoli ni imel zadosti pripovedovanja o Jezuaovem življenju, trpljenju in odrešenju, kinam ga je omogočil. Njegove oči so kar žarele, saj je stopal v svet, ki je bil zanj odgovor na vsa prejšnja vprašanja. Stalno me je spraševal, kdaj se bo lahko združil s Kristusom. Naposled je le napočil dan, ki je bil zanj življenska prelomnica. Po pripravah g. župnika je le dobil dovoljenje, da pristopi pred Gospoda s tem namenom, da ga bo tudi prejel. Čeprav je bil triindvajsetletnik, se mi je vseeno zdel kot otrok. Poprosil me je, da bi mu bil boter, kar sem mu z veseljem obljubil. Oba sva se lepo uredila in v vojaški obleki odšla proti cerkvi. Mirno je stopil pred oltar. Na njegovem licu se je videlo neznansko veselje. Razen njega je samo Bog vedel, kaj je občutil ob prejemu svetega obhajila in birme. Verjetno je čutil v sebi veliko radost, saj je vedel, da ima pred seboj velik ideal. Tudi jaz sem se veselil z njim, ki je postal božji otrok, torej dedič nebes. Ob njem sem se počutil trdnega. Vesel sem bil njegovega napredka, saj sem vedel, kako dolgo in težko pot je moral prehoditi, da je prišel v družino, kateri je oče Bog. Z velikim zaupanjem je predal svoje življenje v varstvo svete Trojice.

Ko sva se razšla, mi je rekel: "Nikoli te ne bom pozabil. Kadar koli bom molil, bom imel tudi tebe pred seboj, saj sem ob tvoji prisotnosti prvič vzkliknil-hvala Gospod, da si me sprejel!"

Jezo

NOČNI KRIK

V tihi noči

v zvoniku

enajstič že-gong.

Luna igra se

z obrazi zemljanov

in ziblje jih v sladkem snu.

V tihi noči

premakne se-kdo ?

Zgrbančen obraz,
na njem ustnice težke
izdihajo črko za črko
in hrapavi roki
prebirata jagodo za jagodo.
V tihi noči
izbruhne na ves glas
molitev kričeča
za njé,
ki v smrtnem boju
krčijo se
od bolečine,
ki prizadejal jih je: SATAN !

K R I V D A

Jezo

Sedijo,
z razpuščenimi lasmi,
pogled uprt
v utopijo sanj !
Brezupni primeri !
Zakaj ?
Kdo pusti,
ta živa trupla,
da se ne ganejo
in ne ustvarjajo
svoje bodočnosti !
Kdo je kriv ?
Kdo ?
O, ne jaz, ti gotovo ne,
ti si dober,
naravnost sijajen,
majhen genij,
vedno priden
in ubogljiv !
Sedijo, z razpuščenimi lasmi,
pogled uprt v utopijo sanj.
Pro arte

ALI SMEM ?

Sam

odšel sem v svet,
po ravni,
beli cesti.

Prst molel sem v zrak,
ko mimo mene
švigali so-avtomobili.

Ko sem tako sedel in malo čakal,
se nehote pojavi mi vprašanje:
"Ali smem prisesti ?"

To nisem znal.

Tako se dan že nagnil je k večeru,
ko sem še tam sedel-
-in kazal,
kazal svoj umazan palec.

In še sedim
na kamnu bolečine
in se sprašujem:
"Ali smem prisesti ?"

NEKAJ MISLI O NAŠEM HIŠNEM GLASILU

"Iskre" imajo že kar lepo tradicijo. Zdi se pa, da spada k bistvenim sestavinam glasila tudi stalna težava, kako časopis napolniti. Ena od rešitev bi bila prav gotovo ta, da bi časopis postal bolj hišno glasilo. To pomeni, da bi se časopis bolj ukvarjal z našimi hišnimi problemi. Predvsem se mi zdi, da bi morala biti v njem stalno zastopana kronika. Ta naj bi zabeležila vse pomembnejše semeniške dogodke. Lahko bi kdaj pa kdaj obsegala tudi nepomembne vsakdanje stvari. Predvsem pa bi morala biti napisana duhovito, zanimivo in živahno.

V "Iskrah" bi moralo biti več člankov o naših vtisih o hišnem redu. Več bi moralo biti predlogov za izboljšave. V glasilu bi moralo biti mesta za zdravo kritiko naših medsebojnih odnosov, odnosov v razredu, med razredi, med nami in predstojniki. Zaželeni bi bili kritični članki o našem odnosu do branja knjig, časopisov in revij. "Iskre" bi se morale boriti proti vsakemu farizejstvu, proti vsakemu pretvarjanju, proti vsaki neiskrenosti. Pri vsem tem ne bi smeli pozabiti na medsebojno ljubezen. Pri vsakem predlogu ali kritiki bi morala biti v ozadju iskrena in dobro utemeljena želja po boljšem.

Sodelavce bi si uredniški odbor moral poiskati tudi med bivšimi semeniščniki. Njihovi vtisi, njihova sedanja spoznanja, njihov sedanji pogled na položaj semenišča bi bil vsekakor zanimiv.

Duhovite šale, iskrive misli bi prav tako popestrile naše glasilo. Če je med nami kakšen spreten karikaturist, bi bil njegov prispevek zelo dragocen.

S tem predlogom prav gotovo nočem omalovaževati naših pesnikov in spisovateljev. Ti bi še vedno imeli levji delež pri nastanku "Isker". Sem pa proti temu, da bi bile "Iskre" izključno literarno glasilo.

Prosim, da objavite moje skromno mnenje. Če se pa čuti kdo prizadet, ali se ne strinja, naj vzame pero v roke in se mi "maščuje".

-ti-

N O T R A N J A   a l i   Z U N A N J A   š o l a

Lansko šolsko leto se je na straneh našega časopisa razbohotila polemika o vprašanju, kje naj se izobražujemo, ali na zunanji gimnaziji ali v našem semenišču. Mnenja so bila deljena in so verjetno še sedaj. Vprašanje je težko. Kaže, da si niso na jasnem niti naši predstojniki, ki so v dveh letih kar dvakrat spremenili svojo odločitev. Vsaka stran ima svoje utemeljitve. Obojno stališče se da delno utemeljiti. Vendar je moje mnenje, da je bila letošnja odločitev, da se prvi razred zopet šola v notranji gimnaziji, pametna. Zdi se mi prav, da imamo semenišča, kjer hodijo semeniščniki na zunanjo gimnazijo. Šli bi pa v drugo krajnost, če ne bi imeli vsaj enega semenišča z notranjo gimnazijo. Kdor se je pred leti odločil za semenišče, ni imel nobene izbire. Moral je iti v semenišče z notranjo šolo. Če bi pa sedaj še tu pri nas prešli na zunanjo gimnazijo, bi bili zopet v istem položaju kot prej. Nobene izbire bi ne bilo. Še vedno nas je prav gotovo nekaj, ki želimo semenišče z notranjo gimnazijo. Sicer ne bi bilo med nami takih, ki imajo gimnazijo v svojem rojstnem kraju.

Morda mi kdo očital, da zagovarjam notranjo šolo zaradi lenobe, češ da se pri nas "lažje pride skozi". Ta trditev na splošno ne drži. O tem priča že dejstvo, koliko nas je začelo prvi razred in kako se razredči število prav zaradi šole do četrtega razreda. Mnogi med nami si želimo enako mislečih okrog sebe. Želimo si večjo enotnost med šolo in življenjem, želimo marsikatero vprašanje razčistiti. Tega je prav gotovo več v semenišču z notranjo šolo.

Proti notranji šoli bi bil, če ne bi imeli nobenega stika z življenjem, s svetom. Toda tukaj so pičitnice, tukaj so naši odhodi domov med letom, tukaj so časopisi, film, televizija, tukaj je končmo vojaščina, kjer verjetno ne manjka stika s svetom. Sicer se mi pa zdi važnejši kot stik s svetom naš odnos do sveta. Nikakor ni nujno, da ima tisti, ki je največ med svetom, ki je največ med vsakovrstnimi ljudmi, ki vse prebere in vidi, tudi najboljši odnos do sveta.

Prav gotovo bi moralo naše semenišče napraviti še marsikaj, da nam bo pomagalo vzpostaviti pravi stik s svetom, z našimi sovrstniki. Vendar sem zase prepričan, da mi semenišče z notranjo šolo pomaga vzpostaviti pravilnejši stik s svetom. S tem pa nočem reči, da to velja za vse, ki smo tukaj. O tem se naj kdo drug razpiše.

Rad bi dodal še to, da potrjuje moje mnenje tudi številni tošnji prvega letnika, ki je letos številnejši od olanskega, čeprav smo spet prešli na notranjo gimnazijo.

S tovariškimi pozdravi NAVI

KRONIKA "KAR TAKO"

Ni dolgo tega, kar sem slišal v četrtem razredu nekega večernega pogovora spirituala in enega izmed urednikov "Isker". Le-ta se je na vso moč jezil in mledoval, kako hudo je biti pri uredniškem takega lista, ki ne dobiva nič prispevkov in da bi moral, če bi hotel od semeniščnikov dobiti kakršenkoli prispevek, uporabiti vsaj takšne metode kot kakšna srednjeveška tortura.

Ker pa ne bi rad prišel v te muke, sem prijel za pero in začel s pisanjem. Bil sem v zadregi, kot vsi slavni in neslavni pisatelji, kaj naj napišem. No, pa sem se odločil: Nisem še dobro spoznal, zakaj se nekateri izmed četrtošolcev ne preusmerijo in odidejo v vratarsko službo. Trije ali štirje so vedno v borbi, kdo bo v jedilnici, bodisi pri zajtrku, kosilu ali večerji zadnji zaprl vrata, medtem pa moramo mi potrpežljivo čakati in cediti slino. Večkrat se tudi zgodi, da vsak posameznik odpre in zapre vrata. Kaj vse naredi čast in ponos četrtega razreda. Letos imamo tudi nekaj več prvošolcev in sedaj vse tako kaže, ne bodo deležni pantakana kot lanskoletni, ki so mu skoraj v podlegli. Letos imajo prvošolci asistenta ali bolje rečeno aktorja, ki jim ne pustita niti enega giba v stran, tako da jih bolijo vse kosti od nepremakljivega sedenja.

S prvo šolo pa je prišel v semenišče tudi zanimiv dijak. Imenujejo ga tudi "frenčmen", ker se je do sedaj šolal v Franciji. Njihove šole so tako popolne, da ga profesorji sprašujejo, če so se sploh učili poštevanke in pisanje.

Tretji razred je problem zase in tudi njihovi asistenti. Tam vlada večkrat trinoštvo, ker se velikokrat pridruži tudi "disciplinski".

Poleg tega so taisti dijaki v našem semenišču letos dobili v roke dvojno dolžnost: zvonjenje med odmori in zvonjenje na dvigalu v novi obednici. To je sicer zelo prijetna zadeva, a vse-kakor vredna pripombe. Po vsej verjetnosti zvonar "nateguje" odmor, da se ne bi ta ali oni profesor prezgodaj pojavil v razre-du, dežurni pri dvigalu pa verjetno komaj čaka, vsaj kolikor se da iz zvonjenja razbrati, da se pojavi v dvigalu katera izmed sester. Želje so obojestransko zanimive.

Glede njih sem že skoraj hotel zapisati: nil novi sub sole, pa me je k nadaljnjemu delu spodbudila njihova zagrenjenost. Iz razreda so prišli vsi tako izmučeni in iznakaženi, kot bi prišli iz dolgotrajnega aresta. Imeli so namreč zelo priljubljen predmet-matematiko. Polovica razreda je morala pred tablo, da jim je bilo tam sporočeno, da nič ne znajo.

Zadeva pa s tem še ni končana. Pritožili so se na vse forume, da bi kaj dosegli. In vendar so dosegli: sporočeno jim je bilo: "Ponovi vse!"

Semeniščnik pa ne bi bil semeniščnik, če se ne bi navduševal za glasbo in seveda še posebno na področju harmonija. Celo tako resno se nekateri zavzemajo za to udejstvovanje, da pritiskajo na črno-bele tipke kar v času prvega študija. To svoje /ne/znanje pa ponujajo tudi vsem, ki v tem času bolj ali manj intenzivno študirajo v bližnjih razredih. Morda pa bi bilo le dobro kupiti še kakšen ojačevalec.

Četrti razred ali maturantje pa so itak tako kot vsako leto tudi letos kasta zase. Zaenkrat bodi omenjen lastnik dvanajst-strunske kitare, na katero je zelo ponosen. Ni pa lastnik samo omenjene kitare, pač pa skupno z Moravčanom skrbita za smeh in razvedrilo, večkrat tudi med študijem, tako da odmeva tudi v ostale razrede. Tokrat bodi dovolj, pa še drugič kaj več.

K R I Ž A N K A

1	2	3				4		5		
6				X	7	8		9		X 10
11			X	X	12				X	13
14			15		X	16		X	17	
	X	18		X	19	X	20	21	X	X
22	23			X		24	X		X	25
26		X	27				28	29		
		30			31					

VODORAVNO :

- 1 pevski izraz
- 6 moško ime iz Mesteca Peytn
- 7 zračno vozilo
- 11 tri črke in besede "vojna"
- 12 ruski avto
- 13 Osolnik Marijan
- 14 merske enota v fiziki
- 15 kazalni zaimek
- 17 hrib pri Ljubljani
- 20 enaka soglasnika
- 22 zimski pojav
- 25 površinska mera
- 26 elektro industrija
- 27 tovarna v Ljubljani
- 30 kazalni zaimek
- 31 slovenski kraj

NAVPIČNO :

- 1 neznan
- 2 domača žival
- 3 naša nekdanja faš.org.
- 4 gradim
- 5 veznik
- 7 lahka kovina
- 8 el.merska enota
- 9 Ostržek Anton
- 10 prenašalci malarije
- 13 glas domače živali
- 15 večje jug.mesto
- 19 prevozno sredstvo
- 21 Trefalt
- 23 Reka
- 24 upor-trenje
- 28 Sremska Mitrovica
- 29 žito

SEMENIŠKA
KNJIŽNICA
V VIPAVI

I S K R E :glasilo semeniščnikov v Vipavi
L E T O V.

Š T E V I L K A 1 12.oktobra 1972

N A S L O V U R E D N I Š T V A :

Vipava 149,65271 Vipava

U R E J U J E J O : Stane Gradišek,Ludvik Žagar,

Miran Mozetič,Franc Lisjak

O D G O V O R N I U R E D N I K : Janez Zupet

N A S L O V N A S T R A N : Tone Tomc

M A T R I C E : Stane,Ludvik

R A Z M N O Ž E N O : v 90 izvodih

T I S K A : Albert & Com.

Šolsko glasilo
KNJIŽNICA
Leto V,

ISKRE

Inv. št.
19094

Škofjska gimnazija

Semenišče Vipava

19094